

Dosarul nr. 2ra-1241/20

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) C. Roșca

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) A. Danilov, O. Cojocaru, A. Pahopol

ÎNCHEIERE

23 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Valentina Hriplivaia în numele și interesele Victoriei Lomovschii,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Victoria Lomovschii împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Perren” cu privire la anularea actului privind constatarea absenței nemotivate de la locul de muncă, anularea ordinului de concediere, repararea prejudiciului material și moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 10 martie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 8 septembrie 2018, avocatul Valentina Hriplivaia, acționând în numele și interesele Victoriei Lomovschii, a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Perren”, solicitând:

- anularea actelor nr. 13(01)-(06)/18 din 13 iunie 2018 privind constatarea absenței nemotivate de la locul de muncă ca fiind ilegale;

- anularea Ordinului nr. 57-k din 14 iunie 2018, emis de SRL „Perren”, ca fiind ilegal;

- încasarea de la SRL „Perren” a salariului mediu pentru absența forțată de la lucru pe perioada, începând cu 14 iunie 2018 și până adoptarea unei hotărâri a instanței;

- încasarea din de la SRL „Perren” sumei în mărime de 3 salarii lunare pentru eliberarea ilegală de la locul de muncă, în loc de restabilire în funcția deținută anterior;

- încasarea de la SRL „Perren”, cu titlu de despăgubire a prejudiciului moral, a sumei de 34 250 de lei;

- compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că la 3 aprilie 2018, în baza contractului individual de muncă nr. 168t nr. 642 încheiat între SRL „Perren” și reclamantă, aceasta din urmă a fost angajată prin cumul pe un termen nedeterminat în calitate

de șef secție resurse umane cu salariul de 6 850 de lei lunar, în condițiile duratei reduse a timpului de muncă (4 ore).

De la 3 aprilie 2018 a început îndeplinirea funcției de șef secție resurse umane la compania SRL „Perren” (prin cumul).

Relevă că a audiat unitatea care i-a fost încredințată și a găsit o serie de încălcări. Toate încălcările relevante în cadrul departamentului resurse umane le-a prezentat în scris conducerii. A fost dezvăluit faptul încălcării art. 56 Codul muncii, care prevede eliberarea angajaților a exemplarului doi al contractului individual de muncă. Angajaților nu li se elibera exemplarul lor de contract individual de muncă (angajatul era rugat să semneze contractul întru confirmarea primirii, explicându-le că, un exemplar va fi eliberat după ce va fi semnat de conducere).

Pe parcursul activității la compania SRL „Perren” (prin cumul), conducerea companiei nu a avut nici un motiv să se îndoiască de profesionalismul său. A fost luată o decizie de a împărți obligațiunile: Ceceli Diana și Zeliiscaia Iulia se ocupau exclusiv cu managementului (evidența) personalului, iar, în obligațiunile funcționale ale reclamantei intra selectarea și instruirea personalului. A prezentat planul de lucru pentru perioada de trei ani.

La 4 iunie 2018, în legătură cu organizarea și participarea în decurs de trei săptămâni la cursurile de instruire, a fost aprobat programul de lucru pentru luna iunie 2018 la compania SRL „Varda” și SRL „Perren”, zilele de lucru se considerau - 01, 04, 07, 14, 21 iunie 2018 și salariul pentru aceste zile pentru plată a fost indicat 20000 lei, ceea ce constituie salariul total de plată la SRL „Varda” și SRL „Perren”.

Pe parcursul activității sale de la 3 aprilie 2018 până la 4 iunie 2018 (șef de secție resurse umane), a identificat o serie de încălcări ale legislației muncii, pe care le-a subliniat în scris și le-a oferit conducerii SRL „Perren” și anume: contractul este tipărit pe două pagini separate, iar angajatul semnează ultima foaie. Prima foaie se schimbă fără cunoștință angajatului.

La 7 iunie 2018, reclamanta a adresat conducerii " SRL „Perren” o notă de serviciu cu subiectul încălcări repetate ale normelor dreptului muncii.

La 7-8 iunie 2018 a participat la cursuri de formare pentru agenții economici, și nu a primit nici o plângere din partea conducerii SRL „Perren”.

Cu toate acestea, fondatorii: Kleinburg Boris Iacovlevici și Kofman Arcadii Moiseevici i-au sugerat reclamantei să depună cerere de concediere din inițiativă proprie.

La 8 iunie 2018, Ceceli Diana - specialist SRL „Perren” a informat reclamanta precum că, aceasta din urmă lucrează până la sfârșitul lunii.

La 11 iunie 2018, a expediat conducerii SRL „Perren” o scrisoare recomandată cu subiectul: forțarea demisionării din inițiativă proprie, în care i-a propus discutarea condițiilor de încetare a relațiilor de muncă prin acordul părților, însă nu a primit răspuns.

La 14 iunie 2018, Iacovenco Alexandr a anunțat reclamanta că a anulat unilateral programul de lucru din 4 iunie 2018, care se referea atât la SRL ”Varda”, cât și la SRL „Perren”.

Ulterior, în aceeași zi, a fost emis ordinul nr. 57-c privind încetarea contractului individual de muncă cu nr. 168t nr. 642 din 3 aprilie 2018, conform căruia angajatorul se obligă să plătească reclamantei trei salarii lunare.

Consideră că, actele privind constatarea absenței nemotivate de la locul de muncă și respectiv ordinul nr. 57-c din 14 iunie 2018, emise de directorul SRL „Perren” privind concedierea sa sunt ilegale și urmează a fi anulate de instanța de judecată reieșind din faptul că, intrarea sa în compania SRL „Perren” a fost precedată de negocieri aprofundate, în care calitățile sale profesionale au fost apreciate și i-au aranjat pe deplin pe fondatorii și administrația companiei SRL „Perren”.

La 13 iunie 2018 nu s-a prezentat la serviciu, iar, la 14 iunie 2018 s-a prezentat la serviciu, unde i s-a adus cunoștință actul din 13 iunie 2018 nr. 13 (01)-(06)/18, prin care, s-a constatat absența nemotivată de la lucru și fără documente justificate a reclamantei.

A menționat că nu s-a prezentat la 13 iunie 2018, temei, fiind graficul său de muncă, care îi justifică absența, și nicidecum nu a putut da careva explicații sau să prezinte careva documente justificative, deoarece actul din 13 iunie i-a fost prezentat la 14 iunie 2018.

Nu a refuzat să dea explicații, dar din motive de sănătate nu a putut să le dea, chemând atunci ambulanța, fiindu-i deschis ulterior concediu medical.

La 18 iunie 2018 și 19 iunie 2018 i-a fost trimis pachetul de documente pentru concediere de la compania SRL „Perren”.

Consideră că acțiunile angajatorului au fost planificate și discriminează și încalcă drepturile și libertățile sale, deoarece decizia de concediere i-a fost anunțată din partea unei kolege - Ceceli Diana, la 8 iunie 2018, concedierea a fost efectuată cu încălcarea normelor dreptului muncii, și anume art. 208 din Codul muncii

Mai mult, consideră că la aplicarea sancțiunii disciplinare, angajatorul nu a respectat și prevederile art. 208 alin. (1) din Codul muncii. Or, acesta a solicitat o explicație de la reclamantă, însă deja când ordinul de eliberare a fost adoptat și semnat.

Prin hotărârea din 11 iulie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de către Victoria Lomovschii împotriva SRL „Perren” cu privire la anularea actului privind constatarea absenței nemotivate de la locul de muncă, anularea ordinului de concediere, repararea prejudiciului material și moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

La 15 iulie 2019, Victoria Lomovschii a declarat apel împotriva hotărârii din 11 iulie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, solicitând casarea ei și pronunțarea unei hotărâri noi prin care acțiunea să fie admisă integral.

Prin din 10 martie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Victoria Lomovschii și s-a menținut hotărârea din 11 iulie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În motivarea soluției, instanța de apel a conchis că prima instanță în mod justificat a respins cerința Victoriei Lomovschii privind anularea actului privind absența salariatului de la locul de muncă nr. 13 (01) - 06/18 din 13 iunie 2018 și a ordinului de concediere nr. 57-k din 14 iunie 2018, or, în cursul judecării cauzei cu certitudine s-a stabilit că Victoria Lomovschii a comis o abatere disciplinară.

În acest sens, instanța de apel a reținut că la caz s-a stabilit în mod incontestabil faptul că reclamanta, de la data de 11 iunie 2018 până la 13 iunie 2018, nu s-a prezentat la serviciu, fapt ce se confirmă prin actul de constatare a lipsei salariatului de la locul de muncă precum și graficul de pontaj.

În concluzie, a reținut că ordinul de sancționare disciplinară cu eliberarea din funcție a reclamantei este unul neîntemeiat.

La 14 iulie 2020, prin intermediul poștei, avocatul Valentina Hriplivaia, în numele și interesele Victoriei Lomovschii, a declarat recurs împotriva deciziei din 10 martie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care acțiunea să fie admisă.

În motivarea recursului, recurenta a invocat că hotărârile contestate sunt neîntemeiate și ilegale, fiind emise cu aplicarea eronată a normelor de drept material și aprecierea arbitrară a probelor.

Totodată, consideră că concluziile instanțelor de judecată sunt în contradicție cu materialele cauzei.

Instanțele au dat o apreciere arbitrară a probelor și s-au obținut de a da răspuns la toate argumentele reclamantei din cererea de chemare în judecată.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată participanților la proces, prin intermediul poștei, la 6 mai 2020 (f.d. 156), fiind recepționată de către reprezentantul recurentei la 27 mai 2020 (f.d. 169).

Din aceste considerente, Colegiul consideră că recursul depus la 14 iulie 2020, este în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin referința din 22 august 2020, reprezentantul intimatului a solicitat respingerea recursului, cu menținerea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate

în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurrate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurrate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Valentina Hriplivaia în numele și interesele Victoriei Lomovschii nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Valentina Hriplivaia în numele și interesele Victoriei Lomovschii.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Ala Cobăneanu

Iurie Bejenaru